

Китоби Дониёл — Рақами шасту ҳафтум

Нуктаҳои нубувватӣ: Ислом, 11 сентябри соли 2001, ва Рӯзи Боди Шарқӣ

Jeff Pippenger

2024-01-31

Исломи войи сеюм 11 сентябри соли 2001 ба таърихи нубувват ворид гардид, ва он фавран боздошта шуд. Дар он вақт борони охири ба боридаи оғоз кард, аммо он «ченака» буд.

Ба андоза, ҳангоме ки он навда мезанад, Ту бо он муҳокима хоҳӣ кард; Ё дар рӯзи боди шарқӣ боди шадиди Худро нигоҳ медорад. Бинобар ин, гуноҳи Яъқуб пок карда хоҳад шуд; ва тамоми самари ин он аст, ки гуноҳи вай бардошта шавад; вақте ки ӯ ҳамаи сангҳои қурбонгоҳро мисли сангҳои оҳақ, ки шикастаю пора-пора карда шудаанд, мегардонад, ашераҳо ва бутҳо дигар барпо нахоҳанд монд. Аммо шаҳри ҳисордор вайрон хоҳад шуд, ва манзил тарк карда шуда, мисли биёбон раҳо хоҳад гашт: дар он ҷо ғӯсола хоҳад чарид, ва дар он ҷо хоҳад хобид, ва шоҳаҳои онро хоҳад хӯрд. Вақте ки шоҳаҳои он хушк шаванд, онҳо шикаста хоҳанд шуд: занон меоянд ва онҳоро оташ мезананд; зеро ин қавме ҳастанд бе фаҳм; бинобар ин, Он ки онҳоро офарид, бар онҳо раҳм нахоҳад кард, ва Он ки онҳоро ба вучуд овард, ба онҳо илтифот нахоҳад намуд. Ва дар он рӯз чунин хоҳад шуд, ки Худованд аз маҷрои дарё то наҳри Миср хоҳад кӯфт, ва шумо як ба як чамъ карда хоҳед шуд, эй фарзандони Исроил. Ва дар он рӯз чунин хоҳад шуд, ки қарнаи бузург дамонида хоҳад шуд, ва онҳое ки дар замини Ашшур наздик ба ҳалокат буданд, ва рондашудагон дар замини Миср хоҳанд омад, ва Худовандро бар кӯҳи муқаддас дар Уршалим парастидан хоҳанд кард. Ишаъё 27:6–13.

«Рӯзи боди шарқӣ» омадани борони охириро муайян мекунад, ва ҳамчунин исломо аз войи сеюм. Он ҳамчунин оғози он таърихро нишон медиҳад, ки дар он «гуноҳи Яъқуб пок карда мешавад». Рӯзи боди шарқӣ 11 сентябри соли 2001 фаро расид, ва дар он лаҳза довариин зиндагон оғоз ёфт. Довариин зиндагон қори хотимавии фариштаи сеюм аст, ва маҳз дар он ҷо дур кардани гуноҳҳои яқсаду чилу чаҳор ҳазор оғоз гардид. Ин аст он ҷӣ Ишаъё дар назар дошт, вақте навишт: «Ба воситаи ин».

Суханоне, ки пеш аз «Ба ин восита» меоянд, чунинанд: «Бо андоза, чун он месабзад, ту бо он баҳс хоҳӣ кард; Ё боди саҳти онро дар рӯзи боди шарқӣ бозмедорад». «Ба ин восита» он ҳақиқатҳои мушаххаси озмоиширо муайян мекунад, ки гуноҳро аз қасоне пок месозанд, ки ҳамчун Яъқуб муаррифӣ шудаанд. Он ҳақиқатҳо ҳодисаро (9/11) дар бар мегиранд, ки расидани борони охириро нишон медиҳад. Он ҳақиқатҳо таърифи борони охириро ҳамчун «паём» дар бар мегиранд, ва «паём» Ислом аст. Он инчунин ҳақиқатеро дар бар мегирад, ки «боди шарқӣ» Иломи Войи сеюм аст, ва хусусияти нубуввати боздошти баъдии Исломо (бозмедорад) низ дар бар мегирад.

Худи имтиҳон ба воситаи «баҳс» таҷассум меёбад, ки 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфт. Ирмӣё, ҳангоме ки ноумедии аввалро намояндагӣ мекард, панд дода шуд, ки назди Худо

«бозгардад» ва гаронбаҳоро аз нопок чудо намояд. «Самар»-и паёми имтиҳонкунанда ду синфи парастандагонро ба вучуд меоварад.

Доварии аблаҳ чунин тасвир мешавад: «вакте ки ӯ ҳамаи санғҳои қурбонгоҳро мисли санғҳои оҳаке, ки пора-пора кӯфта шудаанд, мегардонад, бешаҳо ва бутҳо барпо нахоҳанд монд». Ишаъё ба он эълоне ишора мекунад, ки бар зидди касоне аст, ки дар бобҳои бисту ҳашт ва бисту нӯҳ ҳама чизро чаппа мегардонанд. Онҳо ҳамон касоне ҳастанд, ки китоби муҳршударо фаҳмида наметавонанд. Кори (меваи) шарирон бояд мисли гили кулолгар арзёбӣ гардад.

Бинобар ин, инак, Ман дар миёни ин қавм кори аҷиб ба амал хоҳам овард, яъне кори аҷиб ва мӯъҷизае; зеро ҳикмати ҳақимони онҳо нобуд хоҳад шуд, ва фаҳмиши хирадмандони онҳо пинҳон хоҳад гардид. Вой бар ҳоли онҳое ки машварати худро аз Худованд дар умқи меҷӯянд, то онро пинҳон доранд, ва аъмолашон дар торикӣ аст, ва меҷӯянд: «Кист, ки моро бинад? Ва кист, ки моро бишносад?» Ба дурустӣ, вожгун сохтани чизҳо аз ҷониби шумо мисли гили кулол ҳисоб карда хоҳад шуд; зеро оё сохта ба созандаи худ хоҳад гуфт: «Ӯ маро насохтааст»? Ё оё маҳсули тасвирёфта ба тасвиркунандаи худ хоҳад гуфт: «Ӯ ҳеҷ фаҳмише надошт»? Ишаъё 29:14–16.

Кори бадкорон мисли гили кулол хоҳад буд, ва дар боби бисту ҳафт кори онҳо ба таври монанд тасвир шудааст, ҳамчун санғҳои оҳаке, ки кӯфта пора-пора карда мешаванд. Оҳақ ё гили кулол ба осонӣ кӯфта ба хока табдил дода мешавад, ва рамзи амали «тамоми санғҳои қурбонгоҳро мисли санғҳои оҳаке, ки пора-пора кӯфта мешаванд», гардонидан, ва ҳамчунин амали фурӯ рехтани «бешаҳо ва бутҳо», ба тавре ки онҳо «дигар қомат наафрозанд», ҳамон корест, ки бо ислоҳоти подшоҳ Йӯшиё намояндагӣ шудааст. Дар эҳёи ниҳой ва ислоҳоти ниҳой, ки бо ислоҳоти Йӯшиё намояндагӣ мешавад, сохтори ҷамъиятии адвентистӣ вайрону хароб хоҳад буд, зеро «шаҳри ҳисордор вайрон хоҳад шуд, ва маскан тарк карда шуда, мисли биёбон гузошта хоҳад шуд». Ҳамаи корҳои онҳо, яъне ҳазорон калисо, мактаб, коллеч, донишгоҳ, бемористон ва биноҳои идорӣ дар саросари ҷаҳон, аз назари нубувватӣ ба хокаи беҳуда кӯфта хоҳанд шуд.

Аъзогӣ низ вайрону хароб хоҳад шуд, зеро он «қавме ки фаҳме надоранд» мисли «шоҳаҳои» «хушкшуда» хоҳанд буд, ки «бурида андохта хоҳанд шуд» «ва ба оташ афканда хоҳанд гардид», зеро «Он ки онҳоро офарид, бар онҳо раҳм нахоҳад кард, ва Он ки онҳоро ба вучуд овард, ба онҳо илтифоте нахоҳад намуд».

Ҳангоме ки ҷудошавие, ки ба воситаи паёми озмоишӣ ба амал оварда мешавад, ба анҷом расад, овози дуоми боби ҳаҷдаҳуми Ваҳй рамаи дигари Худоро аз Бобил берун меҳонад, зеро дар он рӯз «чунин воқеъ хоҳад шуд», ки «карнаи бузург дамонида хоҳад шуд, ва онҳое ки дар замини Ашшур наздик ба ҳалокат буданд, ва рондашудагон дар замини Миср, хоҳанд омад ва Худовандро бар кӯҳи муқаддас дар Ерусалим парастидан хоҳанд кард.»

Порчае, ки мо онро баррасӣ мекунем (Ишаъё бисту ҳафт, оятҳои ҳашт то сездҳ), таърихи нубувватиро, ки аз 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфт, муайян месозад ва имтиҳон ва поксозии онҳоеро тасвир мекунад, ки дар ниҳоят рамаи дигари Худоро аз Бобил берун хоҳанд хонд.

Оятҳои аввали ҳамин боб сурудеро муайян мекунам, ки бояд маҳз дар чараёни ҳамон таърих хонда шавад.

Дар он рӯз барои вай чунин суруд хонед: «Токзори шароби сурх». Ман, Худованд, онро нигоҳ медорам; ҳар лаҳза онро об медиҳам; мабодо касе ба он осеб расонад, шабу рӯз онро посбонӣ хоҳам кард. Ғазаб дар Ман нест; кист, ки хору хасро дар ҷанг бар зидди Ман барпо кунад? Ман бар онҳо гузашта меравам, онҳоро якҷоя месӯзонам. Ё бигзор ба қудрати Ман часпад, то ки бо Ман сулҳ кунад; ва ӯ бо Ман сулҳ хоҳад кард. Ё онҳоро, ки аз Яқуб меоянд, водор хоҳад кард, ки реша гиранд; Исроил гул хоҳад кард ва навда хоҳад баровард, ва рӯи ҷаҳонро аз мева пур хоҳад кард. Оё Ё вайро задааст, чунон ки занандагони вайро зада буд? Ё вай кушта шудааст, мувофиқи куштори онҳое ки аз ҷониби вай кушта шудаанд? Ишаё 27:2–7.

Суруди токзор он сурудест, ки аввал қавми Худоро ҳамчун токзоре мешиносонанд, ки Ё онро дӯст дошта, нигоҳубин карда буд. Сипас он ваъдаи пазируфтани барои ҳар касе пешниҳод мекунад, ки бихоҳад ба адолати Масеҳ даст ёбад. Баъд аз он, ваъдаи рехтани Рӯҳулқудсро муайян месозад, ки бо ду марҳилаи борон ифода шудааст. Марҳилаи аввали борон шукуфаҳо ва навдаҳоро зинда мекунад, ва марҳилаи дуюм заминро аз мева пур месозад.

Суруди токзор ҳамон сурудест, ки давраи замонро муайян мекунад, вақте ки Худо аз қавми пештараи баргузида мегузарад, дар ҳоле ки бо қавми нави баргузида ба аҳд медарояд. Оятҳои ҳаштум ва баъд аз он танҳо оятҳои оғозини бобро такрор намуда, онҳоро тавсеа медиҳанд. Ояти аввали боб ҳамон рӯйдодеро муайян мекунад, ки дар ояти ҳаштум ҳамчун «рӯзи боди шарқӣ» муайян шудааст.

Дар он рӯз Худованд бо шамшери саҳти бузургу пурзӯри Худ бар Левиатон, мори гурезон, ҳатто бар Левиатон, он мори қачрав, ҷазо хоҳад овард; ва аждаҳоро, ки дар баҳр аст, хоҳад кушт. Ишаё 27:1.

Аждаҳо Шайтон аст, аммо ба маънои дуюмдараҷа он Руми бутпараст буд.

«Пас, гарчи аждаҳо, пеш аз ҳама, Шайтонро ифода мекунад, он, ба маънои дуюмдараҷа, рамзи Руми бутпараст аст». «Муборизаи Бузург», 439.

Даҳ подшоҳони Руми бутпараст, дар боби ҳафтуми Дониёл ва дар боби дувоздахуми Ваҳй, даҳ подшоҳони Ваҳйи ҳабдахумро дар рӯзҳои охир намоёндагӣ мекунам.

«Подшоҳон ва ҳокимон ва волигардон бар худ нишони зиддимасеҳро ниҳодаанд, ва ҳамчун аждаҳо тасвир мешаванд, ки меравад то бо муқаддасон — бо онҳое ки аҳкоми Худоро нигоҳ медоранд ва имони Исоро доранд — ҷанг кунад». Testimonies to Ministers, 38.

Ояти якуми Ишаё 27 оғози довари аждаҳоро муайян мекунад, ки он дар рӯзи боди шарқӣ, 11 сентябри соли 2001, оғоз ёфт. Доварии подшоҳони замин ва шарикони тоҷири ҷаҳонгарои онҳо он гоҳ ба анҷом мерасад, ки сохтори молиявии замин ба воситаи «боди шарқӣ», дар миёни «баҳрҳо», нобуд карда шавад.

Зеро, инак, подшоҳон чамъ омаданд, якчоя гузаштанд. Онро диданд, ва ба ҳайрат омаданд; ба изтироб афтоданд, ва шитобон гурехтанд. Дар он ҷо тарс онҳоро фаро гирифт, ва дард, мисли дарди зани зоимон. Ту киштиҳои Таршишро бо боди шарқӣ мешиканӣ. Забур 48:4–7.

Боби бисту ҳафтуми Ишаъё, оятҳои як то ҳафт, дар оятҳои ҳашт то сездҳ такрор гардида, тавсеа дода мешавад. Он нишон медиҳад, ки дар «рӯзи боди шарқӣ» подшоҳон ва тоҷирони замин бо тарс рӯ ба рӯ хоҳанд шуд, ва тарси онҳо аз ҳамон нуқта ба баъд дар тӯли таърих афзоиш меёбад. Он тарс ҳаракатҳои носанчида ва шитобзадаи ҷаҳонигароёнӣ тараққиҳои сайёраи заминро аз замони 11 сентябри соли 2001 ба ин сӯ муайян месозад, зеро онҳо барномаи худро беш аз он чи мантиқан интизор мерафт, бештар ва таҷовузқортарона пеш мебаранд. Шайтон ва намояндагони ӯ, яъне тоҷирон ва подшоҳони замин (ҷаҳонигароён), ҳамчун рамзҳои аждаҳо, медонанд, ки вақти онҳо кӯтоҳ аст.

Пас, эй осмонҳо, ва шумо, ки дар онҳо сокинед, шодмон бошед. Вой бар сокинони замин ва баҳр! Зеро иблис назди шумо фуруд омадааст, ва ғазаби азиме дорад, чунки медонад, ки вақти андаке дорад. Ваҳй 12:12.

Рӯзи боди шарқӣ, ки бӯҳрони иқтисодии соли 2001-ро ба вучуд овард, ва он, новобаста аз он чи расонаҳои ҷаҳонигаро мекӯшанд иддао кунанд, танҳо бадтар шудааст, ҳамон масъалаест, ки ҷаҳон дар он лаҳзае бо он рӯ ба рӯ мегардад, ки аждаҳо медонад вақти ӯ кӯтоҳ аст. Он гоҳ ӯ ҳаракатҳои худро барои ба даст гирифтани назорати тамоми замин шиддат мебахшад, ва инро дар замоне анҷом медиҳад, ки «Вой» (Войи сеюм) бар «сокинони замин ва баҳр» оварда мешавад.

Пайдоиши Ислом дар войи сеюм (боди шарқӣ), дар 11 сентябри соли 2001, фоҷиаи иқтисодие ба вучуд овард, ки ҷаҳонигароёнро маҷбур сохт талошҳои худро барои таҳмили як ҳукумати ҷаҳонӣ бар сайёраи замин тезонанд. Бо вучуди ин, Ислом ҳамчунон нақши худро иҷро мекунад. Шояд ҷиддитарин ифшои Ислом ҳамчун рамзи нубуввати Китоби Муқаддас дар нахустин ишора ба Ислом ёфт мешавад.

Ва фариштаи Худованд ба вай гуфт: «Инак, ту ҳомиладор ҳастӣ ва писаре хоҳӣ зоид, ва номи ӯро Исмоил хоҳӣ хонд; зеро ки Худованд мусибати тӯро шунидааст. Ва ӯ марди ваҳшӣ хоҳад буд; дасти ӯ бар зидди ҳар кас хоҳад буд, ва дасти ҳар кас бар зидди ӯ; ва ӯ дар ҳузури ҳамаи бародарони худ сокин хоҳад шуд». Ҳастӣ 16:11, 12.

Каломи Худо ҳаргиз ноком намешавад. Ҳангоме ки Ислом мисли зане, ки дардҳои зоиш мекашад, пайваста дард ба вучуд меоварад, баъзеҳо, ки ҳатто метавонанд бипазиранд, ки Ислом дар нубуввати Китоби Муқаддас муайян шудааст, ҳанӯз воқеияти ошқори дар он ду оят бударо ба дурустӣ дарк накардаанд. Баъзеҳо метавонанд фаҳманд, ки ин Ислом аст, ки ҳар мардро дар рӯи сайёраи замин гирд меоварад, то ба душмани муштарақ муқобилат намояд, ва ин, албатта, дуруст аст. Аммо ибораи охириини оят ҳақиқати ҷиддитар аст. Ҷаҳон аз 11 сентябри соли 2001 ба ларза омад, ва ахиран боз аз ҳамлаи 7 октябри имсолаи Ҳамос бар зидди Исроил такон хӯрд. Аммо ҳеҷ кас намехоҳад бубинад, ки рӯҳи ҷанг ва ҳалокати ногаҳонӣ «дар ҳузури ҳамаи» бародарони Исмоил қарор дорад.

Ҳангоми ҳамлаи ногаҳонӣ, ки аз ҷониби чунин миллатҳои исломӣ, монанди Арабистони Саудӣ, Амороти Муттаҳидаи Араб, Қатар, Кувайт, Бруней ва Баҳрайн анҷом дода мешавад, чӣ гуна вайронӣ ба амал хоҳад омад? Рӯҳи Исмоил дар «ҳамаи бародаронаш» аст, ва ҷанге, ки то имрӯз бо воситаи Вояи сеюм аз кишварҳои монанди Афғонистон ё Ироқ ба вучуд омадааст, вақте ки нубуввати Исмоил пурра ба иҷро расад, тамоман дигар хоҳад буд. Покистон чанд бомбаи ҳастай дорад?

Хусусияти нубуввати ҷанги исломӣ, чунон ки дар мусибати яқум ва дуҷоми исломӣ зоҳир шудааст, ҳамлаҳои ногаҳонӣ ва ғайриҷашмдошт мебошад. Оё дар кишварҳои сарватманди исломӣ маблағҳои кофӣ ҳастанд, то пинҳонӣ аслиҳаеро таъмин ё истеҳсол намоёнд, ки нисбат ба ҳавопаймоҳои пур аз сӯзишворӣ, бомбаҳои мошинӣ, ҷарҳҳои оташзада, таҷовуз ва қордҳо пешрафтатар ва кушандатар бошад? Оё бояд ба Каломи Худо имон овард?

Ҳамаи ҷавохироти ҳоби Миллер дар рӯзҳои охир ба ҳаққи имтиҳонкунанда табдил меёбанд, агар ҳатто аз ин бештар набошад, ҷуз он воқеият, ки он ҳаққи рад карда шудаанд ва нубувват муайян месозад, ки онҳо барқарор хоҳанд шуд. Аммо баъзе аз он ҷавохирот, монанди кори Масеҳ дар қудсҳои осмонӣ ва Ислоҳ дар Вояи сеюм, пешгӯиҳоро муайян месозанд, ки танҳо дар ҳуди рӯзҳои басо охир ба иҷро мерасанд. Яке кори Масеҳро дар Қудси қудсҳо намоёндагӣ мекунад, ки бешак ҳақиқати имтиҳонкунандаи ҳозира аст, ва дигаре хабари Нидои нисфи шабро муайян месозад, ки он низ боз ҳақиқати имтиҳонкунандаи ҳозира аст.

Риштаи пайванддихандае, ки ҳаракати миллериҳо бо вақти охир дар соли 1989, ки дар навбати худ ҳаракати яксаду ҷиҳили ҷаҳор ҳазорро оғоз мекунад, ба ҳам мепайвандад, «ҳафт замон» аст, ки он аввалин ғавҳари Миллер буд ва аввалин ҷизе буд, ки ҳангоме ки адвентизм аз роҳҳои қадимӣ дур шуд, қанор гузошта шуд. Яксаду бисту шаш сол аз исёни соли 1863 то вақти охир дар соли 1989 «ҳафт замон»-ро ифода мекунад. Ду ҳазору панҷсаду бист ба ду давраи як ҳазору дусаду шаш тақсим карда шуда буд, ва як даҳяк, ё ушри як ҳазору дусаду шаш, яксаду бисту шаш аст. Санге, ки бинокорон рад карданд, он қадар тӯлонӣ аст, ки ҳаракатҳои аввалин ва охиринаи се ғариштаро ба ҳам мепайвандад. Бо ин қор, он нишон медиҳад, ки ҳақиқати «ҳафт замон» низ ҳақиқати имтиҳонкунандаи ҳозира аст, ва он ҳамон ҳақиқатест, ки дигар на танҳо санги асос, балки сари қунҷ мегардад.

Акнун мо баррасии ҳудро дар бораи афзоиши дониш дар ҳаракати миллерӣ, ки бо рӯёи дарёи Улай дар китоби Дониёл ифода шудааст, ба поён мерасонем ва диққати ҳудро ба рӯёи дарёи Ҳиддақал равона месозем, ки афзоиши донишро дар ҳаракати яксаду ҷиҳили чор ҳазор намоёндагӣ мекунад.

Минбаъд мо ба баррасии ҷаҳор насли Адвентизм оғоз хоҳем кард, ки яксаду бисту шаш соли аз 1863 то 1989-ро дар бар мегиранд.

Мо он омӯзишро дар мақолаи навбатӣ оғоз хоҳем кард.

Ва дар соли шашум, дар моҳи шашум, дар рӯзи панҷуми моҳ, ҳангоме ки ман дар хонаи худ нишаста будам ва пирони Яхудо пеши ман нишаста буданд, дасти Худованди Худо

дар он чо бар ман нозил шуд. Ва ман нигаристам, ва инак, шабоҳате мисли намуди оташ: аз намуди миёнаш то поён — оташ; ва аз миёнаш то боло — чун намуди дурахш, мисли ранги каҳрабо. Ва ӯ сурати дасте дароз кард ва аз як тори мӯи сарам маро гирифт; ва рӯҳ маро миёни замин ва осмон боло бардошт ва дар рӯёҳои Худо маро ба Ерусалим овард, назди дари дарвозаи дарунӣ, ки рӯ ба шимол дошт; он чо макони бути рашк буд, ки рашк меовард. Ва инак, чалоли Худои Исроил он чо буд, мувофиқи он рӯёе ки ман дар саҳро дида будам. Пас ӯ ба ман гуфт: «Эй писари одам, акнун чашмони худро ба сӯи шимол бардор». Ва ман чашмони худро ба сӯи шимол бардоштам, ва инак, ба тарафи шимол, назди дарвозаи қурбонгоҳ, ҳамин бути рашк дар даромадгоҳ буд. Ва ӯ боз ба ман гуфт: «Эй писари одам, оё мебинӣ, ки онҳо чӣ мекунанд? Ҳамон аъмоли зишти бузургеро, ки хонадони Исроил дар ин чо ба чо меоварад, то Ман аз муқаддасоҳи Худ дур равам? Аммо боз ҳам баргард, ва аъмоли зишти бузургтар хоҳӣ дид». Ва ӯ маро назди дари саҳн овард; ва чун нигаристам, инак, сӯроҳие дар девор буд.

Пас ӯ ба ман гуфт: «Эй писари одам, акнун деворро бикан». Ва ҳангоме ки ман деворро кандам, инак, даре падид омад. Ва ӯ ба ман гуфт: «Даро ва палидиҳои шариронаро, ки онҳо дар ин чо мекунанд, бубин». Пас ман даромада, дидам; ва инак, ҳар гуна ҷонварони ҳазанда, ва ҳайвоноти нафратовар, ва ҳамаи бутҳои хонаи Исроил, бар гирдогирди девор нақш шуда буданд. Ва пеши онҳо ҳафтод мард аз пирони хонаи Исроил меистоданд, ва дар миёни онҳо Язани писари Шофон истода буд, бо мучмаре дар дасти ҳар яке аз онҳо; ва абри ғафси бухур боло мерафт. Пас ӯ ба ман гуфт: «Эй писари одам, оё дидӣ, ки пирони хонаи Исроил дар торикӣ чӣ мекунанд, ҳар яке дар ҳучраҳои тасвирҳои худ? Зеро онҳо мегӯянд: “Худованд моро намебинад; Худованд заминро тарк кардааст”». Боз ба ман гуфт: «Боз баргард, ва палидиҳои бузургтареро, ки онҳо мекунанд, хоҳӣ дид». Пас маро ба дари дарвозаи хонаи Худованд, ки рӯ ба шимол буд, овард; ва инак, дар он чо занон нишаста, барои Таммуз мегиристанд. Он гоҳ ба ман гуфт: «Оё инро дидӣ, эй писари одам? Боз баргард, ва палидиҳои бузургтар аз инҳоро хоҳӣ дид». Ва маро ба саҳни дарунии хонаи Худованд овард; ва инак, назди дари маъбади Худованд, дар миёни айвон ва қурбонгоҳ, тақрибан бисту панҷ мард буданд, ки пуштҳояшон сӯи маъбади Худованд ва рӯяшон сӯи шарқ буд; ва ба сӯи шарқ ба офтоб сачда мекарданд. Пас ӯ ба ман гуфт: «Оё инро дидӣ, эй писари одам? Оё барои хонаи Яхудо кори сабуке аст, ки он палидиҳоро, ки дар ин чо мекунанд, ба чо оваранд? Зеро онҳо заминро аз зӯроварӣ пур кардаанд, ва бозгаштаанд, то Маро ба ҳашм оваранд; ва инак, онҳо шохаро ба бинии худ мениҳанд. Бинобар ин, Ман низ бо ғзаб амал хоҳам кард: чашми Ман шафқат нахоҳад кард, ва раҳм нахоҳам намуд; ва гарчанде бо овози баланд дар гӯши Ман фарёд зананд, онҳоро нахоҳам шунид». Ҳизқиёл 8:1–18.